

תת"ע 306/04/22 - מדינת ישראל נגד עותמאן כבהה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 306-04-22 מדינת ישראל נ' כבהה
תיק חיצוני: 90123814114

בפני	כבוד השופטת מיכל דואני בהירי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	עותמאן כבהה

החלטה

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 13.9.21 הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען כי אכן נהג בזמן ובמקום הנטען אולם לא עשה שימוש בטלפון ולא אחז בו.

ביום 30.8.22 נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה העיד רס"ר אמיר אברהם יפרח, עורך הדו"ח .

הדו"ח הוגש , סומן ת/1 .

מטעם ההגנה העיד הנאשם .

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 13.9.22 בסמוך לשעה 12:29 נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני, נתיב יציאה לכביש 1 למזרח, ונצפה על ידי עד התביעה. העד נהג אותה עת על אופנוע משטרתי , במקביל וקרוב לרכב הנאשם. העד הבחין בנאשם כאשר הוא אחוז טלפון נייד בידו השמאלית, משמאל לחלקו העליון של גלגל ההגה . צוין כי פניו של הנאשם מופנים לכיוון הטלפון ולכביש לסירוגין. כשהבחין הנאשם בעד, שמט את הטלפון ושם שתי ידיים על ההגה.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "מה לא, זה טלפון שלה (הצביע על נוסעת שאחזה ביד ימין טלפון כהה) מה אני לא צריך טלפון (הצביע על צד הדשבורד) ".

העד נחקר והשיב כי רכב במקביל לחלון הנהג, החלון בהיר, ללא מסתור, קו ראייה ישיר. צוין כי הבחין בעבירה בברור,

תיאר את הטלפון- מלבני שחור. באשר למרחק מרכבו של הנאשם ציין כי הוא אינו יודע להעריך במדויק את המרחק, האם מדובר במטר או שניים, אולם בהחלט מדובר במרחק קרוב, בנתיב צמוד ובאופן שאיפשר לו לראות את העבירה בברור.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור בכתב האישום, בזמן ובמקום. למעשה, הנאשם אישר את כל פרטי הדוח, כולל האמור מפיו, כפי שנכתב ע"י העד, למעט הטענה כי נגע או עשה שימוש בטלפון הנייד שלו. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי אין לו היכרות מוקדמת עם השוטר. עוד אישר כי ברכב נכחה נוסעת- אשתו. הנאשם נדרש להציג את הטלפון אשר ברשותו. המכשיר תואם לתיאור השוטר, מלבני שחור. הנאשם טוען כי נהג בנתיב השתלבות ורק לאחר שהשוטר חלף על פניו עם האופנוע הורה לו לעצור. באשר לעדה הנוספת, אשתו, נשאל מדוע בחר שלא להביאה. כך השיב: " היא פגועה מאוד מהארוע". ב"כ הנאשם הוסיף בסיכומיו כי בחר שלא להעיד את בת הזוג משום שיש לה קשיי שפה, ונוכח העובדה כי בני הזוג מתגוררים בכפר ברעטה.

הנאשם טען שהעד "זרק" עליו את הדוח. כך מציין בעדותו: " כשזרק לי את הדוח ושאלתי על מה הדוח אמר שדיברתי בטלפון ואמרתי לו שזה של אשתי... זרק הדוח עלי, אמר אתה דיברת בטלפון, אמרתי לו שאולי אשתי דיברה". נטען כי מדובר בגרסה שהועלתה ע"י הנאשם במועד האירוע.

עוד טוען הנאשם ביחס לעד: " לא נתן לי לדבר". על טענה זו חזר מספר פעמים במהלך החקירה.

בעניין זה יש לציין כי העד פרט בדוח את שנאמר לו ע"י הנאשם, כפי שחזר גם בחקירתו, ועל כן טענה זו תמוהה. העד בחקירתו ציין שהוא כתב את שהנאשם טען בפניו, גם אם טענה זו אינה מתיישבת עם שראה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום יוער- הגם כי מדובר בעדות יחידה של שוטר- הרי שאין מניעה כי הרשעה בהליך פלילי תבוסס על עדות יחידה של שוטר. ר' ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), מיום 25.5.94.

מצאתי להעדיף את גרסת העד על פני גרסתו של הנאשם. זאת מהנימוקים הבאים:

עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע במקביל לרכב הנאשם, בנתיב צמוד והבחין בעבירה באופן ברור וללא כל הפרעה. העד תיאר הן את מכשיר הטלפון והן את אופן אחיזת הטלפון הנייד.

העד שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.

עדותיו של עד התביעה הותירה רושם מהימן, הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

הנאשם אישר את כלל הפרטים המצויינים בדו"ח, מלבד עצם ביצוע העבירה עצמה.

ההסבר שסיפק- כי הטלפון אינו שלו כי אם של הנוסעת שישבה לצידו, אין בו כדי לשלול הטענה כי אחז או עשה שימוש במכשיר בזמן הנהיגה.

יתר על כן, גרסת הנאשם באשר לשימוש במכשיר בזמן הנהיגה- ע"י הנוסעת, נטענה בקול רפה ובאופן שאינו חד משמעי. הנאשם ציין ש"אולי" דיברה.

בנוסף, במסגרת החקירה עלתה טענה מצד הנאשם לפיה העד לא אפשר לו לדבר במועד האירוע.

טענה זו עומדת בניגוד לת/1. הגרסה שנמסרה לעד במקום האירוע צויינה בדו"ח (מפנה לדברי הנהג). יודגש כי הנאשם אישר בחקירתו כי לא נאמרו במועד האירוע דברים נוספים מפיו שלא צויינה בדו"ח.

לכך יש להוסיף כי הנאשם בחר שלא להביא את העדה הנוספת, אשתו, אשר נכחה ברכב ואשר נטען לגביה כי הטלפון שלה והיא זו אשר "אולי" עשתה שימוש בטלפון.

על פי ההלכה הפסוקה, הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה.

הסבריו של הנאשם בדבר הימנעותו מלהביא את העדה לא היו מספקים.

הנאשם טען כי היא פגועה מאוד מהאירוע. מעדותם של העד והנאשם לא התרשמתי כי מדובר היה באירוע חריג או בנסיבות בהן נוצר קושי להעיד את הנוסעת. ממילא, הטענה נטענה באופן כללי וללא כל ראיות.

באשר לקשיי שפה- הרי שניתן היה להיערך לכך ולהיעזר במתורגמן.

באשר למקום מגורי בני הזוג - לא מצאתי כי יש בכך כדי להוות מחסום מפני התייצבותה בביהמ"ש, כפי שהתייצב גם הנאשם עצמו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשפ"ב, 18 ספטמבר 2022, בהעדר
הצדדים.